

№36(78)

Кафедра журналістики

StudPOL

Навчально-методичні матеріали: студентська газета
(вересень-листопад 2025 р.)

Зі 125-річчям, Запорізька політехніко!

Творча команда студентської газети StudPOL вітає викладачів, студентів, випускників і всіх працівників рідного університету!

Ця солідна дата про:
125 років лекцій;
125 років дружби, відкриттів і справжньої енергії;
125 років невинного розвитку на користь нашого міста та всієї України.

Дякуємо кожному й кожній, хто вніс свій вклад у життя університету, всім, хто зберігає в серці та пам'яті теплі спогади про студентські роки. Ваша історія – це історія альма-матер!

Бажаємо тим, хто вважає себе частиною Запорізької політехніки, натхнення, реалізації творчих задумів, втілення конструктивних ідей та нових просторів для реалізації проєктів. Нехай наступні роки будуть ще прогресивнішими та переможними!

Редакція StudPOL

Дайджест новин Запорізької політехніки

Єдність поколінь. 125 років разом!

11 жовтня в Національному університеті «Запорізька політехніка», у молодіжному хабі FREETIME, відбулася зустріч випускників. Захід урочисто відкрив ректор університету Віктор Грешта, який привітав усіх присутніх зі святом та наголосив на важливості збереження зв'язку між поколіннями випускників.

З особливою вдячністю говорили про тих, хто нині захищає Україну, даруючи можливість жити, навчатися й зустрічатися знову. Під час заходу гостям вручили пам'ятні подарунки від ДП «Івченко-Прогрес» – партнера університету та постійного друга Запорізької політехніки.

Всеукраїнський радіодиктант національної єдності 2025

Національний університет «Запорізька політехніка» разом з усією країною долучився до написання 26-го Радіодиктанту національної єдності. Цьогорічний диктант об'єднав не лише адміністрацію, викладачів і студентів університету, а й колективи та учнів фахових коледжів політехніки.

Кубок ректора

Збірна першого курсу з командою ректора зіграли просто гарячу та запеклу гру. Шалені та азартні студенти проти витривалих та досвідчених працівників. Паси, сейви, голи і навіть видовищне пенальті – вболівальники тільки й встигали придумувати нові кричалки!

Матч завершився з рахунком 3:3, але в серії пенальті перемогу виборолла команда ректора – 4:2.

Цей турнір став можливим завдяки ініціативі ректора Віктора Грешти, підтримці студентського самоврядування та профкому студентів.

Інтерв'ю «Незвичайні історії звичайних людей» і подкаст «Запорізька політехніка: 125 років успіху»

На [ютуб-каналі](#) Національного університету «Запорізька політехніка» стартував новий проєкт – «Незвичайні історії звичайних людей». Щочетверга о 15:00 виходять інтерв'ю з працівниками університету: ректором, деканами, головою студентського самоврядування та ін. У цих бесідах вони обговорюють, що справді змінює українську освіту, як студенти й викладачі стають однією командою та як знаходити баланс між роботою, навчанням і саморозвитком. Гості діляться власним досвідом, розповідають, як будують ефективні команди, впроваджують цифровізацію та європейські стандарти.

Крім цього, на каналі виходить [подкаст](#) «Запорізька політехніка: 125 років успіху». У попередніх випусках обговорювали навчання під час війни, історію закладу, його культурне та спортивне життя, а також наукові досягнення студентів і викладачів.

У новому випуску до 125-річчя університету ви почуєте історії наших випускників і випускниць, які досягли успіху в найрізноманітніших галузях. Дізнаєтеся, хто встигав дописувати курсову в останній момент, які яскраві чи курйозні спогади залишилися в пам'яті студентів, як освіта в Політехніці допомагає змінювати життя та кар'єру.

Текст: Владислав Гапіч (СН-313)

Дмитро Сасенко (СН-313)

Фото: сайт Запорізької політехніки

Естонсько-український рецепт

6–7 листопада доцентка кафедри журналістики НУ «Запорізька політехніка» Наталія Островська та магістрант спеціальності «Журналістика» Олександр Носок взяли участь у форумі InfoTeen.Ua, що відбувся в Українському католицькому університеті в межах Міжнародного тижня медіаграмотності. InfoTeen.Ua – спільний естонсько-український проєкт із розвитку медіаграмотності, критичного мислення та культури дебатів серед підлітків в Україні, який реалізується за підтримки Естонського центру міжнародного розвитку (ESTDEV).

ознайомилися з естонським досвідом створення навчальних матеріалів, академічними підходами до медіаосвіти, а також із практиками впровадження цифрових освітніх програм і медіаігрових методик.

Програму було організовано Міністерством освіти та науки Естонії за підтримки Естонського центру міжнародного розвитку (ESTDEV).

Естонія, невелика балтійська країна, відома у світі як лідер цифрових технологій та електронного урядування.

Під час панельної дискусії «Роль закладів вищої освіти у розвитку медіаграмотності та дебатної культури серед молоді» Наталія Островська знайомила учасників з досвідом кафедри журналістики у впровадженні медіаосвітніх ініціатив – від інтеграції медіаграмотності в навчальні програми до реалізації міжнародних проєктів, що формують критичне мислення й активну громадянську позицію молоді. А магістрант і ведучий медіаосвітнього подкасту «Ніде правди діти» Олександр Носок розповів про роботу команди над його створенням.

Форум InfoTeen.Ua став підсумковим заходом річної співпраці українських та естонських освітян і медіаекспертів. У межах цього проєкту Наталія Островська провела кілька медіаосвітніх вебінарів для вчителів і учнів, які брали участь у програмі.

Співпраця розпочалася з візиту українських експертів із медіаграмотності до Естонії, під час якого учасники

Водночас знайомство з її підходом до медіаграмотності доводить, що найпотужніші інструменти – це не завжди складні алгоритми. Здебільшого це системна співпраця, радикальна прозорість та креативні освітні методи, орієнтовані на людей. У цьому короткому огляді пропонуємо ознайомитися з ідеями, які можна запозичити з естонського досвіду боротьби за інформаційну гігієну суспільства.

Сила в координації. В Естонії медіаграмотність – це національна командна гра. На відміну від багатьох країн, де медіаграмотність залишається справою ентузіастів чи окремих освітніх проєктів, тут це завдання національного масштабу. Діяльність координує Державна канцелярія, а у формуванні освітньої політики бере участь ціла мережа з майже 30 організацій. Така широка коаліція гарантує, що зусилля різних інституцій не розпорошуються, а доповнюють одне одного, створюючи єдиний національний фронт проти дезінформації.

інформаційної стійкості

Радикальна прозорість. Одним із стовпів естонської системи є прийняття рішень на основі даних, що є частиною тієї самої «командної гри». Основою для цього є Естонська освітня інформаційна система (EHIS) – національний реєстр, що збирає первинні дані про студентів, викладачів, навчальні заклади та програми. На базі цього потужного фундаменту працює інформаційний портал «Haridussilm» («Освітнє око»), який візуалізує ці дані для політиків, освітян і широкого загалу. Така радикальна відкритість допомагає запобігати поширенню дезінформації. Адже офіційні легкодоступні дані можуть миттєво спростувати чутки та маніпуляції.

Університет як глобальний союзник. Естонські університети відіграють активну роль у глобальній боротьбі з фейками, демонструючи приклад ефективної освітньої дипломатії. Наприклад, Тартуський університет запустив магістерську програму «Дезінформація та стійкість суспільства» та зробив потужний крок назустріч міжнародним студентам. За фінансової підтримки Посольства США університет пропонує 8 безкоштовних місць для студентів із країн, що є ціллю дезінформаційних атак, зокрема з України, Грузії та Молдови.

Навчання через гру та ІІІ: як зробити медіаграмотність цікавою. Щоб достукатися до молодого покоління, естонський підхід уникає сухої теорії на користь інтерактивних та сучасних методів. Зокрема, Національна бібліотека, провідний гравець у національній команді, діє як багатоканальний освітній хаб. На її сайті доступні ігрові матеріали, що допомагають розвивати навички у простому форматі. Бібліотека пропонує навчальні програми від інфоспеціалістів, колекцію матеріалів про дезінформацію та короткі відео на сайті суспільного мовника. Використання гейміфікації та новітніх технологій (конкурси з використанням ІІІ) є

стратегічним вибором, що дозволяє залучити молодь, перетворивши навчання з обов'язку на захопливий експеримент.

Сила менторства та громадської взаємодії. Мабуть, однією з найцікавіших ідей є модель «рівний-рівному», втілена у проєкті «Digimentor». Його суть полягає в тому, щоб наставляти студентів навчати молодших за себе учнів та дорослих з низькими цифровими навичками. Такий підхід має подвійну користь. По-перше, він ефективно поширює знання, долаючи цифровий розрив між поколіннями. По-друге, він надає самим студентам відчуття відповідальності та лідерства, перетворюючи їх із пасивних споживачів знань на активних учасників розбудови стійкого суспільства. Це і є втіленням «командної гри» на рівні громади, де кожен стає важливим гравцем.

Загалом ставлення до медіаграмотності в Естонії знає кардинальних змін, трансформуючись із «цікавого предмету» чи «прикольної дрібнички» на критичне питання психологічної стійкості та національної оборони. Це відображається в державних пріоритетах та концепціях, оскільки країна стикається з поширенням масштабного проросійського наративу про «неспроможні держави» та різними теоріями змови. Естонська медіадослідниця Марія Мурумаа-Менгель зазначає, що ці зміни включають три ключові аспекти:

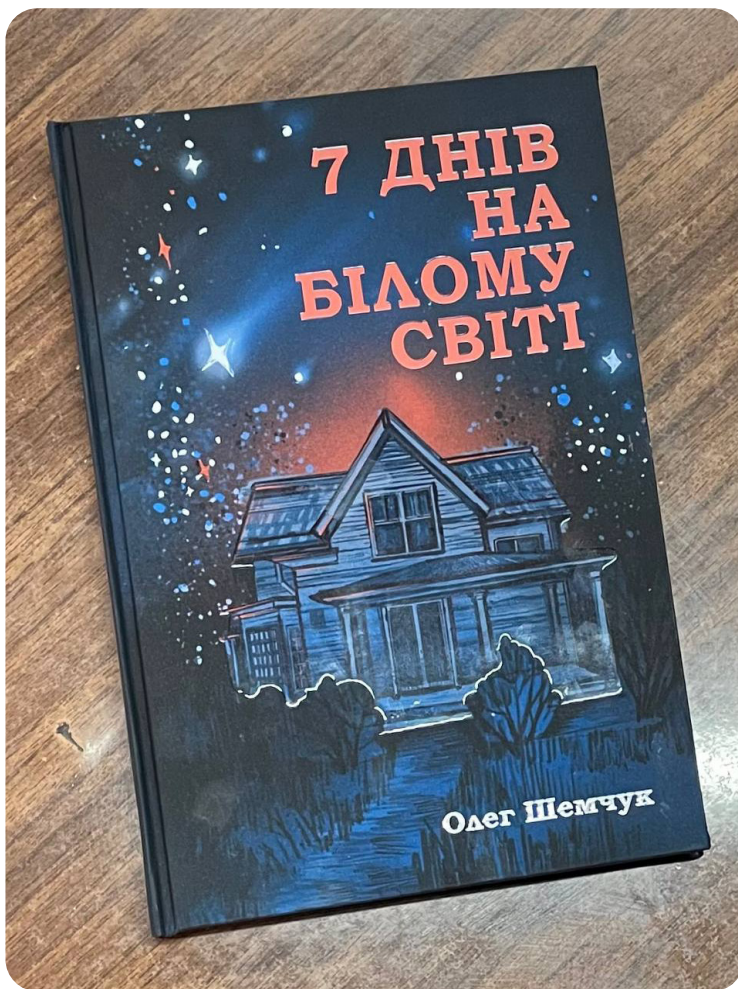
- підняття медіаграмотності до рівня оборони, коли високопосадовці серйозно сприймають тік-ток та «темних інфлюенсерів»;
- зміну освітнього підходу, який тепер не закликає до уникнення медіа, а попереджає, що незнання створює інформаційну вразливість;
- а також перехід до медіапсихології, щоб дослідити реакцію мозку на маніпулятивні техніки.

Досвід Естонії демонструє фундаментальну філософську зміну: перехід від реактивного спростування фейків до проактивного формування суспільної стійкості. Національна координація, відкритість даних, освітня дипломатія, інтерактивне навчання та залучення молоді до менторства – це елементи, що створюють суспільство, яке за своєю суттю важче ввести в оману. Знайомимось із досвідом колег і розмірковуємо, яка з цих естонських ідей могла б найефективніше спрацювати в нашій країні вже сьогодні.

Текст: Наталія Островська
Фото: Фейсбук-сторінка InfoTeen

Книга, яку не підпише автор

5 вересня в Музеї історії технічного прогресу НУ «Запорізька політехніка», а 16 вересня в Центрі журналістської солідарності відбулись презентації книги випускника нашого університету, журналіста та загиблого захисника України Олега Шемчука «7 днів на Білому Світі». Електронна версія книги є у вільному доступі на сайті surgebook.com з 2021 року, але останні коригування зроблені автором у лютому 2022-го, за декілька тижнів до того, як Олег прийме рішення піти добровольцем на захист своєї Держави.

Друком книги займалась мама Олега, Олена Шемчук, вже після його загибелі. На презентації вона розповіла, що дізналася про те, що син написав цю книгу вже тоді, коли він виклав її на сайт. Для Олега було важливим ділитися здійсненими проектами, а не незавершеними. Тож, коли саме автор почав писати книгу та скільки часу пішло у нього на опрацювання тексту, — залишиться невідомим.

Пані Олена перечитувала «7 днів на Білому Світі» не менше чотирьох разів і щоразу відкривала в книзі щось нове для себе, кожного разу сприймала її по-різному. Місцями бачила історії зі свого життя, де знаходила паралелі із життям Олега, а деякі частини твору відкрили їй сина по-новому, так, як вона про нього ніколи не думала.

Герої книги не мають власних імен, проте іменами виступають їхні соціальні ролі: професія, статус або сімейна роль. Кожен з них живе своє життя і має власні бажання. Одного дня на їхній вулиці, яка називається «Білий Світ», з'являється таємничий фургончик та загадковий чоловік. У своєму оголошенні, написаному на картонці, він обіцяє вирішити будь-яку проблему. Жителі вулиці недовірили сприймають незнайомця, адже він має дивний вигляд: побитий, неохайний, більше схожий на бездомного собаку, ніж на чарівника. Та все ж цікавість перемагає і поступово кожен мешканець звертається по допомогу до загадкового чоловіка.

Хто ж винен у тому, що бажання збуваються не так, як думали собі ті, хто їх загадували: мрійник, чи «чарівник»? Чому здійснення жаданого не робить нікого щасливим? До чого можуть довести необдумані вчинки та власні страхи? Відповіді на ці та інші питання на сторінках книги Олега Шемчука.

Ця книга — збірка філософських роздумів про світлі та темні сторони людських бажань, швидкоплинність життя і особисті пріоритети. Електронну версію книги Олега Шемчука «7 днів на Білому Світі» можна прочитати, перейшовши за [посиланням](#).

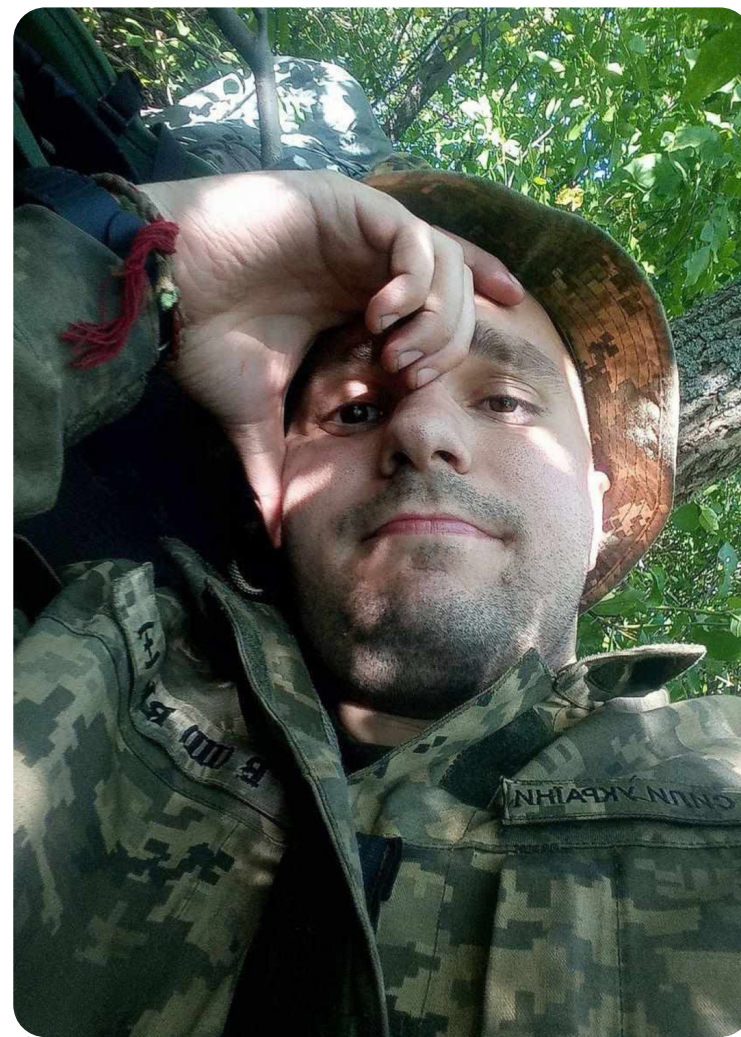
Текст: Ірина Обухова (СНЗ-312)
Фото: Фейсбук-сторінка Олега Шемчука та Журналістика НУ «Запорізька політехніка»

Спогади про випускника спеціальності «Журналістика», загиблого захисника Олега Шемчука

Вікторія Леонідівна Погребна (доктор філологічних наук, професор, завідувачка кафедри журналістики НУ «Запорізька політехніка»):

«Олег Шемчук запам'ятовується мені як людина з нестандартним мисленням — розумна, щира, світла, творча і надзвичайно глибока. Під моїм керівництвом Олег виконував кваліфікаційну роботу магістра «Виразжально-зображальні засоби сатиричної публіцистики в дискурсі сучасних щотижневих видань України. Об'єктом дослідження стали політичні тижневики: «Новое время», «Країна», «Корреспондент» за 2012-2017 рр. Наукові та професійні інтереси вплинули на те, що він став журналістом-розслідувачем.

На жаль, гинуть найкращі...»

Світлана Анатоліївна Панченко (кандидат філологічних наук, доцент кафедри журналістики НУ «Запорізька політехніка»):

«Олег від початку його появи на нашій спеціальності вирізнявся з-поміж студентів. Він був задумливий, пофілософськи заглиблений у себе, спокійний, але разом з тим від нього віяло якоюсь надійністю і впевненістю, він ніби знав щось таке, що невідомо іншим. А коли він починав говорити, ставало зрозумілим, що цей хлопець інтелектуал, яких мало, що у нього тонке почуття гумору, що просто стає світліше на душі від спілкування з ним. Ми всі його любили...»

Тетяна Володимирівна Хітрова (кандидат філологічних наук, професор кафедри журналістики НУ «Запорізька політехніка»):

«Втрачені життя, знищені долі, родини та надії... Війна руйнує майбутнє, забирає найкращих професіоналів, патріотів, тих, хто мав мрію розбудовувати й жити у новій європейській Україні. Саме таким був випускник спеціальності «Журналістика» Національного університету «Запорізька політехніка» Олег Шемчук. Життєрадісний і талановитий хлопець, який ставив перед собою амбітні цілі та прагнув реалізувати свій інтелектуальний потенціал у досягненні суспільної користі.

Професійною журналістською діяльністю Олег долучався до розбудови демократичних цінностей у суспільстві, як журналіст-розслідувач займався викриттям корупційних схем у сфері державного управління. Завжди був відкритий до діалогу з громадськістю, менторства, будь-яких публічних реценцій, із великим задоволенням ділився своїм професійним інструментарієм зі студентами. Працюючи в редакції медіа «Наші гроші», Олег Шемчук неодноразово проводив тренінги для студентів-журналістів у межах вивчення курсу «Журналістське розслідування», давав практичні рекомендації щодо роботи з відкритими та закритими базами даних, розповідав про власні кейси в розслідуваннях, допомагав журналістам-початківцям вибудовувати викривальні стратегії у межах роботи над різними темами. Із великим сумом, але теплими спогадами сьогодні переглядаю світлина у фейсбуці, які, наче закарбували в пам'яті останні діалоги, спільні інтереси, професійні плани...»

Вічна шана тобі, наш Захиснику! Наш Олег Шемчук!»

Шведська журналістка в Запорізькій політехніці

18 вересня в стінах «Запорізької політехніки» відбулась зустріч спеціальної кореспондентки шведського видання Dagens Nyheter Санни Торен Бйорлінг зі студентами та викладачами університету. Журналістка на власні очі побачила наслідки обстрілів Запоріжжя та процес відбудови деяких об'єктів міста. Зазначила, що Україна надає можливість іноземним журналістам вільно працювати в Україні. Завдяки цьому про події в нашій державі знають більше в інших країнах. Раніше Санна була в Запоріжжі у квітні 2022-го року, коли висвітлювала прибуття до Запоріжжя біженців з Маріуполя дорогою життя.

Цього разу Санна цікавилась особливостями життя та навчання студентів і викладачів прифронтового Запоріжжя. Руйнування, яких зазнав університет та стійкість запоріжців вразили кореспондентку. Журналістка висловила підтримку та поділилася зі студентами цінним професійним досвідом у протидії дезінформації та висвітленні питань, пов'язаних з демократією та верховенством права.

НУ «Запорізька політехніка» був обраний не рандомно. Саме сюди привели Санну неформальні комунікації з командою віжн-радіо «На дотик», які опікуються проблемами екології та сталого розвитку, є долученими до широкої міжнародної співпраці. Сьогодні Україна зазнає ударів не тільки по глобальній безпеці, а й по екології.

Воєнні загрози поєднуються зі шкодою довкіллю, від чого потерпають і жителі Запоріжжя. Не менш значною проблемою є безперервний потік дезінформації. Тож реагувати на зазначені виклики необхідно комплексними підходами.

Сергій Шило, перший проректор університету, поділився досвідом організації навчального процесу під час війни. Розповів про допомогу, яку надає університет релокованим навчальним закладам та ознайомив з процесом відбудови приміщень після обстрілів. Згадали і випускників, які загинули, захищаючи країну.

Доцентка кафедри журналістики Наталія Островська розповіла про медіапросвітницькі проекти кафедри та про особливості підготовки майбутніх медійників, серед яких є курс екожурналістики.

Студенти кафедри журналістики через подкаст про медіаграмотність «Ніде правди діти», спецвипуски студентської газети StudPOL «Віялка» і «Комора» та інші активності доносять до жителів регіону інформацію щодо дезінформаційних кампаній країни-агресора.

Візит Санни демонструє небайдужість закордонних журналістів до подій в Україні, незважаючи на те, що матеріалів про перебіг російсько-української війни стає дедалі менше. Побачене допоможе журналістці достовірно передати картину стійкості нашого регіону й незламності українців.

Текст: Ірина Обухова (СНЗ-312)
Фото: сайт Запорізької політехніки

Без героїзації – лише реальність: рецензія на «2000 метрів до Андріївки»

Наприкінці літа 2025 року в український прокат вийшов фільм Мстислава Чернова «2000 метрів до Андріївки». Це вже друга документальна стрічка автора: першою була «20 днів у Маріуполі», за яку він отримав численні престижні нагороди, зокрема «Оскар» 2024 року за найкращий документальний фільм.

Нова робота журналіста висвітлює штурм села Андріївка під час українського контрнаступу 2023 року. Стрічка справді документальна, вона не прагне бути героїчною чи пафосною. Кадри є фіксацією реальності такою, якою вона є. Військові часто вживають нецензурну лексику, поведуться як звичайні люди, не намагаючись «грати» героїв.

Більшість матеріалу знято на невеликі камери GoPro, встановлені на шоломах військових та самого журналіста. Команда фільму переглянула сотні годин цих записів, щоб відібрати найцікавіші моменти й синхронізувати їх із власними зйомками.

Для зручнішого сприйняття автор ділить фільм на кілька частин, розділених за відстанями просування військових. Спочатку 2000 метрів, далі 1000, потім 600 і 200. Такий поділ створює відчуття поступового руху вперед, напруги й очікування.

Проте стрічка не просто хроніка бойових дій. Це емоційна картина. Між сценами перестрілок і зйомками з дронів ми чуємо історії військових. Про їхнє життя до війни, рідних, плани на майбутнє і роздуми про те, що війна може тривати ще дуже довго.

Особливо вражають кадри після загибелі одного з бійців: похорон, зруйноване село, тиша лісу. Усе це супроводжується містичним ембієнтом, що підсилює відчуття втрати. А потім автор знову повертає нас на передову до фінального етапу штурму, коли військові заходять у повністю зруйноване селище та піднімають український прапор і прапор 3-ї штурмової бригади.

Мстислав Чернов разом з оператором Олександром Бабенком працювали безпосередньо в окопах поруч із бійцями 3-ї штурмової бригади. По рації їх називали «олівцями», аби не привертати уваги ворога. Більшість тих військових, яких ми бачимо у фільмі, згодом загинули або зникли безвісти приблизно через пів року після штурму Андріївки.

Попри значну кількість кадрів із GoPro, у фільмі також використано зйомку з дронів, що дозволяє глядачам побачити події очима військових. Завдяки зйомці від першої особи ми буквально проживаємо фільм разом із героями. Виникненню цього ефекту сприяє й те, що Мстислав рідко говорить у кадрі, лише у крайніх ситуаціях, а іноді його думки озвучені закадровим голосом.

Цей момент сприймається як переможний, адже ціль, за якою ми стежили майже дві години, досягнута.

Однак одразу після цього умовного «хепі енду» на екрані з'являється інформація, що станом на 2025 рік Андріївка знову перебуває під окупацією російських військ, як і 20% території України.

Загалом, «2000 метрів до Андріївки» – це приклад справжньої документальної стрічки, яка в першу чергу показує реальні результати українського контрнаступу та важку роботу наших захисників. Вона дозволяє цивільним хоча б частково пережити ці події, побачити війну очима військових і відчутти те, що відчувають вони.

Текст: Дмитро Саснко (СН-313)
Фото: сайт «Дзеркало тижня»

Про Donbas Media Forum

Студенти спеціальності «Журналістика» відвідали Donbas Media Forum 2025. Одна із наймасштабніших медійних подій року, що цього разу проходила під гаслом «Свобода слова vs свобода брехні».

Форум зібрав понад 1300 учасників: журналістів, редакторів, медіаменеджерів, експертів та представників громадського сектору.

Учасники послушали дискусії про виклики професії в умовах війни, обговорили, як медіа можуть протистояти брехні та фейкам, як виживають незалежні редакції, а також яку роль відіграють технології та штучний інтелект у розвитку сучасних медіа.

Враження – неймовірні. Велика кількість фахових спікерів, порушення дійсно важливих тем і пошук реальних шляхів їх вирішення.

Такі події надихають, заряджають енергією та допомагають сформувати справжнє розуміння професії.

Повернулися в університет з новими ідеями, цікавими знайомствами та бажанням працювати ще краще.

Текст: Юлія Роншина (СНЗ-314м)
Фото: Фейсбук-сторінка Олександра Носка

«Ніколи не залишайтеся наодинці»: правила безпеки для медійників від Віктора Пічугіна

Через активні бойові дії журналістам доводиться пристосовуватися до нових умов роботи на небезпечних територіях. Щоб зрозуміти, які принципи безпеки залишаються актуальними, студенти з різних областей України долучилися до тренінгу журналіста медіагрупи «Накипіло» Віктора Пічугіна. Організатор заходу – хаб для журналістів «Медіабаза Харків».

Під час онлайн-тренінгу Віктор Пічугін поділився власним досвідом роботи на прифронтових територіях та пояснив, як журналістам ефективно планувати свою діяльність у зонах підвищеного ризику. Журналіст нагадав про підготовку до виїздів, оцінку загроз і важливість командної взаємодії у складних умовах.

Насправді важливо не лише мати ці речі, а й знати, як їх використовувати.

Також спікер наголосив на критичній важливості водійських прав у журналістів, які працюють у небезпечних зонах.

Практична частина тренінгу була присвячена роботі в групах. Учасники визначали необхідні навички, обладнання та потенційні загрози під час роботи в небезпечних умовах (наприкладі відрядження до Куп'янська). Віктор наголосив на важливості детального планування місцевості та сценарію роботи, а також необхідності завжди мати запасний план і працювати в парі.

► медіабаза
Харків

Навчання

ПЛАНУВАННЯ РОБОТИ ЖУРНАЛІСТІВ У НЕБЕЗПЕЧНИХ УМОВАХ

Спікер

Віктор Пічугін – журналіст медіагрупи «Накипіло», який працює у прифронтових районах

26.09.2025 17:00

📍 online

На початку тренінгу учасники й учасниці представилися і розповіли про власний досвід «небезпечної журналістики». Віктор Пічугін не демонстрував готові матеріали, а створював презентацію разом з усією аудиторією, пояснюючи кожен тезу та залучаючи до активного обговорення актуальних кейсів роботи «в полі».

Тренінг складався з трьох основних тематичних блоків: планування виїзду в небезпечну зону, робота і взаємодія на місці, а також діяльність редакції після повернення.

За словами Віктора, перший і найважливіший момент безпеки – це знання свого обладнання. Він підкреслив, що багато журналістів не розуміють, з чого складається їхній бронезилет, від чого він захищає, не всі знають який функціонал має аптечка.

Окремо журналіст підкреслив, що має бути людина, яка підтримує зв'язок із медійниками, що перебувають у небезпечній зоні.

«Ніколи не залишайтеся наодинці», – порадив журналіст. За його словами, у небезпечних умовах загрози можуть бути найрізноманітнішими, від агресії місцевих мешканців до ризику потрапити під обстріл.

Такі тренінги дають змогу журналістам краще підготуватися до роботи в складних умовах і обмінятися досвідом з тими, хто вже працював у небезпечних зонах.

Текст: Дмитро Сасенко (СН-313)

Фото: Фейсбук-сторінка
Медіабаза Чернігів

Крізь життя із

Від студента Запорізького машинобудівного інституту ім. Чубаря до професора кафедри автомобілів, теплових двигунів та гібридних енергетичних установок НУ «Запорізька політехніка». Професійний шлях Георгія Івановича Слинька був насиченим цікавими проєктами, у нього багато успішних випускників. Сьогодні він готовий поділитися своїм досвідом, розказати як змінювалась кафедра та зацікавити перспективами абітурієнтів.

Чому ви обрали саме такий напрям – автоматизацію металургійного виробництва?

– У Токмаку, де я народився і жив, був Дизелобудівний завод. В 11 класі я проходив виробничу практику слюсаря-складальника дизелів у цеху №8. Тоді ж видалася можливість ознайомитися з іншими цехами та виробництвами цього унікального заводу. Мене вразила недосконалість ливарного виробництва заводу. Більшість технологічних операцій виконувалась вручну або із застосуванням окремих, не пов'язаних механічно, машин, різного обладнання. Зважаючи на дуже низький рівень санітарних норм, забрудненість повітря в цеху, високий шум від роботи обладнання, я замислився: «А як можна покращити умови праці ливарників, підвищити якість продукції, вилити для деталей дизелів?». Ось цей момент і став у майбутньому сенсом мого життя – навчання на спеціальності «Автоматизація металургійного виробництва». Наука, розробка та впровадження нових механізованих ліній, конвеєрів, плавильних печей та багато чого корисного для виробництва, науки, людей.

Як починалась ваша діяльність в університеті?

– Моя професійна діяльність у вищій школі почалась 1994 року в Таврійській державній агротехнічній академії (ТДАТА) на кафедрі технології конструкційних матеріалів на посаді професора. За погодженням із МОН України, за згодою керівництва Мелітопольського моторного заводу, де я працював головним металургом, мене перевели на посаду професора, адже я мав вчений ступінь кандидата технічних наук за спеціальністю «Матеріалознавство». Там я пропрацював до вересня 1998 року.

З 1995 року я був зарахований у докторантуру Запорізького державного технічного університету (ЗДТУ) й, для завершення навчання, переїхав з сім'єю до Запоріжжя, де суміщав навчання в докторантурі з посадою професора кафедри технології металів ЗДТУ.

Викладацька робота зі студентами у вищих навчальних закладах надихала мене на активну реалізацію моїх наукових ідей. Студентам подобалось моє ставлення до них, багато хто відвідував науковий гурток під моїм керівництвом. Я впровадив на кафедрі тестову систему складання екзаменів, що виключило будь-які сумніви щодо об'єктивності оцінювання знань студентів.

Молодь любить чесність, відкритість, довіру. У мене ці риси характеру на поверхні.

Чи помічали ви як змінюється студентство?

– За більше ніж 30 років роботи зі студентами, я спостерігав і відзначав деякі зміни в їхній поведінці, ставленні до навчання, міжособистісних відносинах. Ці відмінності можна пояснити впливом батьків, традицій тих регіонів, звідки приїхали абітурієнти, які стали нашими студентами. Проте, зі зміною доступу до інформації змінилося й наше суспільство. Демократичні новації увійшли й у вищу школу. Студентство стало більш розкутим, відкритим, ініціативним.

Які зміни відбулися в навчальному процесі?

– Диджиталізація відкрила великі можливості і перед викладачами постало нове завдання – активно впроваджувати в навчальний процес нові методи викладання, використовувати мультимедійні технології, застосовувати сучасне лабораторне обладнання тощо. Студенти із задоволенням сприймають такі новації, пропонують до впровадження деякі свої розробки і напрацювання. Таких студентів, як правило, ми залучаємо до роботи в наукових гуртках. Їх на нашій навчальній програмі, «Двигуни внутрішнього згоряння», два: «Робочі процеси у ДВЗ» та «Теплотехніка і гідравліка». Студенти зі своїми розробками беруть участь у конкурсах наукових студентських робіт та виступають на обласних та регіональних конференціях. Безумовно, все це проходить у тісній співпраці студентів з викладачами.

Які зміни відбулися на кафедрі за роки вашої роботи?

– Мене призначили завідувачем кафедри «Теплотехніка і гідравліка» у 2007 році. Крім теплотехнічних і гідравлічних дисциплін, які викладали для різних спеціальностей машинобудівного, інженерно-фізичного, електротехнічного та транспортного факультетів, близько 50% дисциплін відносились суто до спеціальності ДВЗ. У зв'язку з необхідністю акредитації спеціальності ДВЗ у 2014 році її передали на кафедру «Теплотехніка і гідравліка», яку перейменували на кафедру «Двигуни внутрішнього згоряння». Так і у спеціальності «ДВЗ», і відповідно у кафедри відкрилося друге дихання. За наступні десять років викладачі кафедри разом із випускниками придбали понад двадцять двигунів різних типів і призначення. Більшість з них використовувались як макети, які студенти могли розбирати, збирати, робити заміри деталей, розраховувати їх на міцність, модернізувати при виконанні курсових і дипломних проєктів.

Мелітопольський моторний завод, на якому я пропрацював 25 років, подарував кафедрі сучасний силовий агрегат МЕМЗ-307

Запорізькою політехнікою

(двигун і коробка зміни передач) у перерізах, що приваблювало і студентів, і абітурієнтів, і школярів.

Кафедру укомплектували більше як 200 різних деталей ДВЗ для покращення підготовки висококваліфікованих спеціалістів: інженерів, бакалаврів, магістрів.

З 1 квітня 2024 року кафедра «Автомобілі» та «ДВЗ» об'єднані під назвою «Автомобілі, теплові двигуни та гібридні енергетичні установки» (АТД та ГЕУ), що є вимогою сучасності – підвищити ефективність підготовки інженерів, бакалаврів, магістрів, задовольнити потреби автомобілебудівних підприємств, СТО, у висококваліфікованих фахівцях.

Чи є зараз попит на випускників, які навчаються на вашій кафедрі?

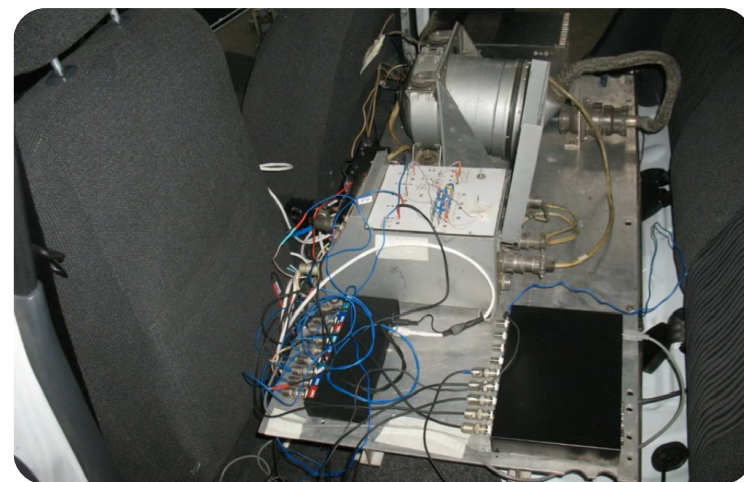
– До випускників кафедри завжди «ДВЗ» був неабиякий інтерес і зацікавленість у потенційних роботодавців: їх запрошували на роботу на завод «Мотор Січ», ЗМКБ «Прогрес», ремонтні виробництва міста Запоріжжя. Також наші випускники працевлаштовані на станціях технічного обслуговування автомобілів в Україні, на автомобільних підприємствах Європи, Чехії – завод «Татра», Німеччини – BMW, Норвегії – завод з ремонту та обслуговування ДВЗ.

Хто зі студентів кафедри вам особливо запам'ятався?

– Кафедра ДВЗ за останні 6 років підготувала близько 200 інженерів, бакалаврів, магістрів. Кожен з випускників пройшов підготовку в повному обсязі навчальної програми. Кожен з них з честю несе по життю ім'я нашого університету «Запорізька політехніка». Є серед них і такі, хто активно продовжує свою наукову та практичну діяльність як в університеті, так і за його межами. Хотілось би зазначити, що Невретов Всеволод розробив унікальний магістерський проєкт з удосконалення системи живлення ДВЗ. У своїй роботі він застосував математичний апарат та комп'ютерне програмування. Зараз наш випускник працює в одному з підрозділів заводу «Мотор Січ» головним контролером. Стадник Олександр – провідний інженер на «Мотор Січ», мій аспірант. Розробляє технології поверхневого зміцнення шестерень редуктора одного з двигунів. Також упродовж семи років є членом ДЕК кафедри зі спеціальності ДВЗ.

Клімченко Богдан спроектував водневий генератор для виробництва водню з води і живлення ним ДВЗ. Подарував генератор кафедрі. Зараз із честю несе ім'я нашого університету на підприємстві з ремонту двигунів в одній з європейських країн.

Тхор Євген, мій аспірант – приватний підприємець. Досліджує, за допомогою звуку, стан деталей двигунів під час їх роботи. Сухонос Роман, мій аспірант – старший викладач кафедри АТД ГЕУ. Досліджує роботу двотактних ДВЗ із наступним їх вдосконаленням.

Цей список можна продовжувати, адже всі наші випускники – наша гордість.

Ви дійсний академік наук України. Маєте почесні грамоти та відзнаки, зокрема й від Запорізької міської ради, Запорізької облдержадміністрації, МОН України, нагороду державного рівня – почесне звання «Заслужений працівник освіти України». А от як ви стали академіком Нью-Йоркської академії наук?

– Наполеглива виробнича, а потім наукова діяльність, а потім і наукова діяльність у науково-технічних журналах, які на той час видавалися в США, дали свої плоди. Нью-Йоркська академія наук, яка об'єднує видатних науковців зі всього світу, запросила моєї згоди на обрання академіком New York Academy of Sciences, обґрунтувавши свою пропозицію наявністю моїх розробок та публікацій, які були корисними в інших країнах. Це була честь для мене і я погодився. Після виконання необхідних формальностей, мене обрали академіком Нью-Йоркської академії наук. Через деякий час надіслали каталог академіків. З деякими з них я спілкуюся письмово.

Зараз у запорізьких навчальних закладах здебільшого дистанційна форма навчання. Як студенти вашої кафедри отримують прикладні знання? Де проходять практику?

– Дистанційна форма навчання – серйозний виклик як для викладачів, так і для студентів: лекційні матеріали в електронному форматі, лекції в Zoom, робота з Moodle. Наразі студенти самі обирають підприємства для проходження практики, або підприємства, де вони вже працюють. По закінченню практики – звіт, оцінка, дипломування.

Також наша кафедра має практичний досвід організації дуальної освіти. У 2021–2023 роках було укладено два тристоронні договори між двома студентами з навчальної програми «ДВЗ», нашим університетом та ЗМКБ «Прогрес». Студенти Кікоть Сергій та Несмашний Михайло пройшли повний курс навчання за узгодженою програмою, виконали та успішно захистили дипломні проєкти магістра на «відмінно».

Що ви порадите абітурієнтам при виборі професії?

– Вибір професії та вищого навчального закладу є серйозним кроком, який визначає майбутнє кожної людини. На вибір професії впливають перш за все особисте розуміння себе і свого місця в суспільстві, наявні навички, отримані попередньо знання. Зазвичай є багато радників: батьки, родичі, друзі. Та все ж краще прислухатися до себе та поміркувати над своїм майбутнім. Наприклад, навчання на нашій кафедрі – це перш за все, отримання широкого світогляду та всебічних знань від технічних, спеціальних: з проєктування, виробництва, обслуговування, ремонту двигунів у складі різних транспортних засобів та стаціонарних установок, до загальноосвітніх дисциплін, таких як САПР (систем автоматизованого проєктування), комп'ютерне програмування, економіка, менеджмент, маркетинг, філософія і багато інших.

Декілька слів привітання ваших колег до річниці роботи нашого університету

– Шановні колеги, вітаю вас з ювілейною датою – 125-ю річницею НУ «Запорізька політехніка»! Бажаю вам міцного здоров'я, нових творчих досягнень, позитивних результатів у вихованні висококваліфікованих фахівців на благо України та успішного руху до європейської спільноти науковців! З повагою, професор Георгій Слинько.

Текст і фото: Ірина Обухова (СНЗ-312)

Книжки про подорожі: рефлексії

Добірка сучасних художніх книжок авторок, які проводили власні дослідження, описували подорожі, зафіксували свої досвіди та писали про чужі.

1. Ірена Карпа «З роси, з води, і з калабані», видавництво «Магура»

Книжка невідомих історій Ірени Карпи описують її дитинство, пошуки себе самої, пригоди, які на голову не налязять через потребу самовираження в підлітковому віці. А також перші мандри від кам'янистих гірських стежок до вічних паризьких барів, від купання в повільних водах Дніпра, містичних переживань у Карпатах і до сексу під час арії Кармен.

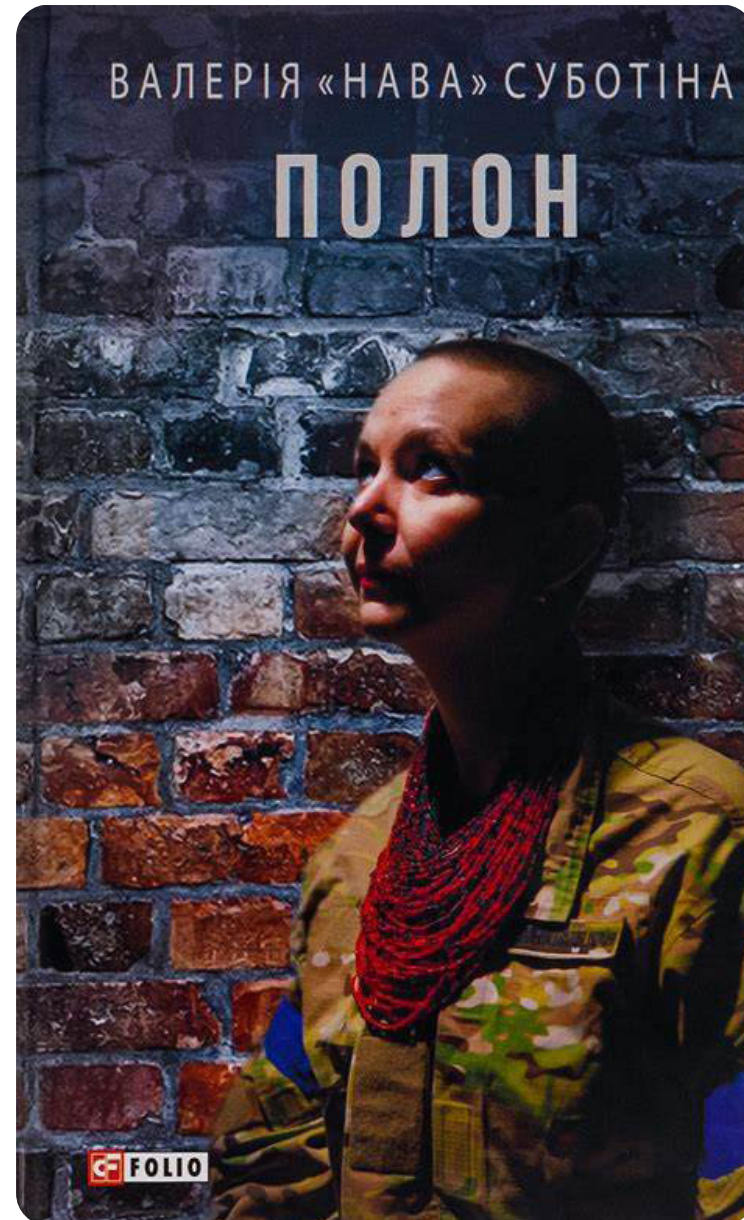
Це історії про вміння бути собою, досліджувати свої інтереси, яскраве бунтарство та спогади про те, як авторка жила й вчилася самовираженню в умовах, де оточення вимагало від неї бути копією, а не виявляти потенціал. Ірена Карпа – про ковбасні кущі Яремчі, районні покази мод, музичну кар'єру та сміливість бути інакшою.

2. Валерія «Нава» Суботіна «Полон» (2024), видавництво «Фоліо»

Книжка Валерії «Нави» Суботіної, яка була в складі пресслужби полку «Азов» в оточеному Маріуполі та пройшла понад 11 місяців полону – спочатку в Оленівці, потім в Таганрозькій тюрмі. Валерію звільнили з полону за обміном 10 квітня 2023 року.

«Нава» описує в цій книжці всі кола пекла, які довелося пройти в полоні: допити й катування, постійне спостереження, контроль, приниження, нелюдські умови утримання, критичний дефіцит їжі та води, намагання ворога зламати її фізично і морально, підкорити, залякати, підштовхнути до зради. Авторка свідчить про злочини РФ та розказує свій досвід.

3. Світлана Ославська «На власній шкірі. Історії, розказані вцілілими» (2025), видавництво «Лабораторія»

Репортерка Світлана Ославська створила книжку на основі свідчень воєнних злочинців, які задокументувала упродовж 2022–2024 років. Авторка говорила з людьми в Снігурівці, Шевченковому, Ягідному та інших містах і селах, які перебували під тимчасовою окупацією.

Їхні жителі на власній шкірі зазнали терору РФ, стали свідками того, як розстрілювали їхніх близьких, пережили тортури й нелюдське поводження, викрадення, зґвалтування та побачили, як росіяни знищують будинки, вулиці й міста. Ця книжка – свідчення про силу людей, яких не вдалося позбавити гідності, та документування злочинів проти людяності.

війну, фотографію, українських авторок

2. Софія Яблонська «Чар Марока» (1932), видавництво «Родовід»

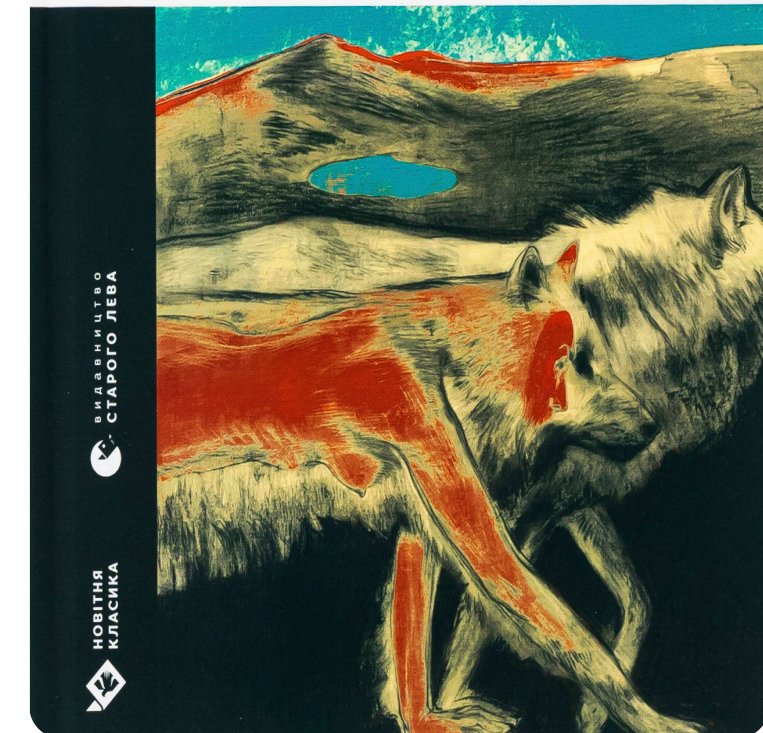
Мандрівниця Софія Яблонська прожила у Марокко чотири місяці, протягом яких досліджувала й описувала арабську Африку. Українка до цього жила в Парижі, однак в її репортажі про країну немає французьких впливів жанру екзотичного роману та зверхніх поглядів на інші народи.

Усі марокканці, з якими зустрічається мандрівниця, – для неї окремі всесвіти, вона формує свою оповідь, описуючи верстви арабського суспільства, знайомства з ними, їхні

взаємини між собою та з іноземцями. Яблонська досліджує становище жінок та вільних від європейців берберських племен, описує зовнішність та одяг марокканців, як вони підкреслюють красу свого тіла та описує прийняття несхожих на себе людей.

Таня Малярчук

Згори вниз Говорити

5. Таня Малярчук «Згори вниз. Говорити», «Видавництво Старого Лева»

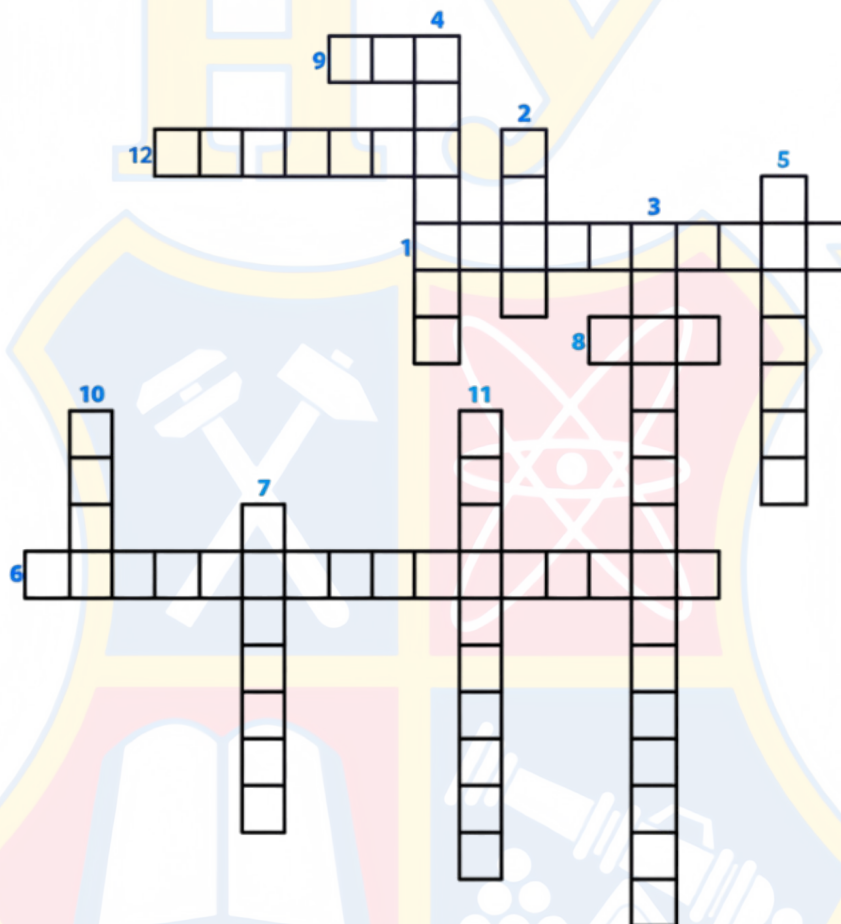
Авторка історично-психологічного роману «Забуття» Таня Малярчук у книжці з ранньої творчості розказує історії жінок, які вони не готові проговорити самі, та показує героїнь вразливими та справжніми в розмові самі з собою. Персонажки говорять по-іншому і до іншого, вдягаються на час короткого оповідання в чужі голоси, щоб вийти за межі власного імені й перестати бути тільки собою.

Героїні сперечаються між собою, звинувачують одна одну, кричать, психують, погрожують та заспокоюються. У «Говорити» авторка показує різноманіття людських історій – від фантазій персонажки про найкрасивіший хвіст, як у коня, до глибоких роздумів про життя і смерть.

Текст: Марія Башкатова (СН-312)

КРОСВОРД

Розгадай кросворд.

По горизонталі: 1. В якому виді спорту проходить змагання за Кубок ректора? 6. Якому фаховому коледжу Запорізької політехніки цього року виповнилось 90 років? 8. Скільки корпусів у Запорізькій політехніці? 9. Аббревіатура факультету університету, на якому наразі найбільша кількість освітніх програм? 12. Народна назва Запорізької політехніки.

По вертикалі: 2. Який підрозділ університету допомагає школярам зробити свідомий вибір майбутньої професії? 3. Вулиця, на якій розташований університет. 4. Назва міжнародної програми, в якій активно бере участь Запорізька політехніка (кирилицею).... 5. «Ніде правди діти» це... студентів спеціальності «Журналістика». 7. Назва оновленого молодіжного центру університету (кирилицею).... 10. Навчальна платформа, через яку здійснюється керування навчальним процесом (кирилицею).... 11. Скільки всього факультетів існує в Запорізькій політехніці?

StudPOL

Студентська газета
кафедри журналістики
Випуск: №36(78)

☎ Телефон редакції:
+38(061)769-8-463

✉ Електронна пошта:
studpol@ukr.net

Укладачі: Н. В. Островська
Рецензенти: Г. С. Скуртуп
Головний редактор: І. Обухова
Редколегія: І. Обухова, М. Башкатова,
Н. Островська, Ю. Роншина, Д. Саєнко,
В. Гапіч
Комп'ютерна верстка та дизайн:
В. Гапіч

Затверджено на засіданні
кафедри журналістики.
Протокол №4 від
18.11.2025 року.
Редакція газети може не
поділяти думки авторів, але
залишає за собою право
на редагування матеріалів.

Ще більше цікавого контенту
від кафедри за QR-кодом.

zp.edu.ua/kafedra-zhurnalistyky

facebook.com/groups/171016193493608

journalism_nuzp

journalism_nuzp